

6 > ÚT 20

PRAVDA A LÁSKA.
JEN KDYŽ SE CHLASTÁ!

Noc se láme v ráno (haha) a se zbytkem redakce se zrovna nacházíme v konspiračním bytě, kde právě finišujeme toto vydání zpravodaje, protože nám zavřeli redakci. Ve vzduchu se vznáší zbořený rytmus klávesnic, a kdyby se v něm vznášel i neprostupný oblak kouře, my měli psací stroje značky Consul a někdo nás natočil na VHS, možná by se ten obraz i dobře vyjímal v Originálním videojournalu. Rozumějte, mně je jasné, že tady nepíšeme Chartu, nedistribuuje to Landák a na gauči tady nesedí Alexandr Vondra, ale ze studií si vybavuji, že odbočky jsou jako sluníčko, a na menu je právě proud vědomí a studené kafe... Hlava je provrtaná Havlem jako celý festival, takže dramaturgie letošní Divadelní Flory evidentně splnila svůj účel. Navíc jsem viděl skvělé představení Velvet Havel, a pokud vy ne, rozhodně doporučuji si na ně dnes zaskočit do S-cube. Přes hravou stylizační zkratku a výbornou hudbu totiž inscenace Divadla Na zábradlí vykreslí osobnost Václava Havla nečekaně plasticky. Jako vějičku můžete použít třeba texty Martina Macháčka, který se k Fričově inscenaci vyjádřil recenzí a rozhovorem s Milošem Orsonem Štědrněm.

Na programu dne je i inscenace Žebrácké opery, kterou přivezlo Klicperovo divadlo z Hradce Králové, a zítra doporučujeme nepropásnout dvě inscenace Havlovy Audience. Informace hledejte na našem webu nebo facebooku. A kromě nich také fotky a videozpravodaj, který vzniká každý den paralelně s tím naším.

Po divadle můžete povečeřet s kuchařem Kitchennem, maskovaným mstitelem pražské hudební lo-fi scény, který po dvou dnech opět rozezná festivalové šapitó na nádvoří Uměleckého centra UP.

Czeszcz!

Jan Plíhal

15:00 Konvikt > Divadlo K3
I WILL BE ALL OF THESE
THINGS ONE DAY (APROPOS)
The Symptoms

17:00 S-Cube
Miloš Orson Štědrň
VELVET HAVEL
Divadlo Na zábradlí Praha

19:30 Moravské divadlo
Václav Havel
ŽEBRÁCKÁ OPERA
Klicperovo divadlo Hradec Králové

22:00 Konvikt > šapitó
Kitchenn

23:30 Konvikt > šapitó > volný vstup
Aid Kid DJ set

MIROSLAV A MARTIN DONUTILOVI:
ROLE V AMADEOVI SI UŽÍVÁME

Po téměř tříhodinovém představení AMADEUS v hlavních rolích s otcem a synem Donutilovými jsme oba odchytili v šatnách a odvedli do Divadelního klubu, kde nám poskytli rozhovor.

V Amadeovi spolu hrajete téměř poprvé, jak se vám spolupracuje?

Martin: Hezky se nám spolu hraje. My už jsme se jednou setkali na Sluhovi dvoru

pánů, ale tam se potkáme jen krátce, takže tady je to lepší. Měl jsem strach, že mě bude táta furt dávat rady a nějaký poučky, ale vlastně to vůbec nepřišlo.

Miroslav: Já jsem spolupráci vnímal pozitivně. Jsem rád, že s ním hraju, protože on je dobrý, no a když jsme s tím začali, tak už jsem viděl, že to půjde. Nejdůležitější je, že se to potvrdilo.

>>

Nebáli jste se, že přijde kritika obsazení otce a syna do obou hlavních rolí? Tento krok by totiž mohl být vnímán jako komerční nebo takřka bulvární tah.

Miroslav: To nevím, jestli někdo vůbec něco takového napsal, ale já jsem četl samé pozitivní kritiky, které psaly o tom, že to hrajeme oba dva hezky a že to jde dobře. Možná mi ty negativní zatajili. Já jsem dokonce s povděkem kvitoval, že se konečně po letech shodli diváci i kritici – diváci až do konce roku zaplnili představení, vykoupili lístky a kritici o tom hezky napsali. To je docela pěkný...

Jak se vám hraje Salieri? Diváci vás často vnímají jako komediálního herce, tak jak si užíváte roli záporáka?

Miroslav: Nevím, kde vznikl ten dojem, že většinou hrají v komediích – naposledy jsem komedii hrál před patnácti lety a jinak samé velké dramatické postavy – asi vznikl díky tomu, že jsem vyprávěl nějaké legrační příběhy. Jinak, co se týče divadla, tak na Národním jsem nehrál žádnou komickou

roli kromě hejtmana v Revizorovi a Sluhu dvou pánů, který má za sebou dvacátou sezonu.

Salieriho strach z neúspěchu je jedním z hlavních motivů díla. Bojíte se vy někdy neúspěchu?

Miroslav: Tak to je jasný, nikdy si nemůžete být jistí, jak to dopadne. To, že přijde neúspěch, je s lety čím dál větší zátěž, protože když už jednou dosáhnete nějaké latky, těžko se dá podlézt. Úroveň musí zůstat buď stejná, nebo ještě povýšit – nemám pocit, že bych se někdy nebál.

Martin: Já si myslím, že každé začínající herec se toho určitě bojí, protože na začátku se rozhoduje, láme se chleba, že jo. Ale zase s tím rizikem do toho všichni musíme jít, musíme do toho jít naplno a buď to prostě vyjde, nebo ne.

Chodíte na sebe navzájem do divadla?

Martin: Tak já jsem chodil dřív, když jsem byl ještě v Praze a bydlel jsem tam. Teď to stíhám složitěji a moc z těch novějších

věcí jsem už neviděl. Ale táta chodí docela poctivě, sice někdy nestihne premiéru, ale dožene to a vždycky se pak o tom pobavíme. Vlastně jsi asi viděl všechno, v čem jsem hrál, ne?

Miroslav: Hm... skoro všechno, kromě Mozarta.

Kritizuje táta?

Martin: Jó, vždycky přijde, že si povíme doma, a pak to spolu probereme. Ale normálně – není to tak, že by do mě šel nějak ostře, spíš z let praxe a zkušeností poradí, co je lepší a co nefunguje.

Na Provázku kromě Mozarta hrajete taky Leoše Janáčka. Jak si role užíváte?

Martin: Skladatele si užívám a klidně bych si ještě nějakýho zahrál. Je to hrozně příjemný a baví mě ten kontakt s hudbou na divadle. A učit se dirigovat nebo hrát na klavír, to je pro herce příjemný.

Janáček, Mozart – každý je jiný. V jaké poloze se cítíte lépe?

Martin: Jsou dost jiný. Je to těžké říct, ke každému mám nějaký vztah – Janáček je moje úplně první role v divadle a Mozart první hlavní role, takže proto je zbožňuju obě. Jdou vlastně vedle sebe a každé má pro mě nějaký hluboký životní význam.

Vy se věnujete také alternativnímu autor-skému divadlu. Plánujete v tomto směru něco do budoucna?

Martin: S mým kamarádem Ondrou Matajem jsme spolu dělali alternativní věci ještě na konzervatoři, tak se vždycky domlouváme, že spolu budeme něco zase dělat, ale zatím nemáme moc čas. Doufám, že snad třeba příští nebo přespříští rok nám to vyjde.

A jaký byl návrat na brněnskou scénu?

Miroslav: Návrat byl krásný, já jsem v podstatě přišel po nějaké dvacetileté pauze zpátky domů, takže mně se tam líbí.

Co vaše plány, figuruje v nich Husa na provázku?

Miroslav: Zatím mám do roku 2017 všechno naplánováno – je plno. Jestli se to podaří potom, to nevím – záleží na tom, v jaké budu kondici, jestli se mi bude chtít, jestli oni budou mít zájem. Říkat něco o roce 2018 je teď zbytečné.

*Za rozhovor děkuje
Jana Koutná*

PIVO JE SPOJOVACÍ ČLÁNEK LEPŠÍCH A HORŠÍCH VLASTNOSTÍ

Po prvním uvedení inscenace VELVET HAVEL jsem se infiltroval do zákulisí a zpovídal skladatele a libretistu Miloše Orsona Štědrone. Zda se objevily nějaké paradoxy, se dozvíte dále.

Co byl prvotní impuls k vytvoření takto neobvyklého portrétu?

Prvotní impuls byla objednávka z Divadla Na zábradlí, což mě napřed vyděsilo ve smyslu vnímání Václava Havla (dále V. H.) jako velké ikony. Nakonec jsem to vzal jako výzvu a vyřešil jsem to jako velkou nadsázku a stylizaci – což umožňují prvky jako živá hudba a režie Honzy Friče.

Čistá osobnost V. H. přes jeho strýce byl asi primární klíč.

Určitě, to je celkem dobrý postřeh. Já jsem pro V. H. hledal nějakého partnera a Miloš Havel je typický kabaretiér a filmový producent hollywoodského střihu. Je to hybatel děje, určuje spád a zároveň figuruje jako protihráč i nahrávač. Myslím, že to je divadelně mnohem důležitější postava než V. H. Říkám to nepřesně, zkrátka každý kus takového typu potřebuje podobnou postavu. Samozřejmě, že V. H. zůstává pořád ústřední postavou, ale snažili jsme se tu ikonizaci trochu rozrušit. S časovým odstupem dvaceti pěti let od sametové revoluce a všemožných událostí a úmrtí. Naším cílem bylo se na ně podívat shora.

V inscenaci jsem cítil výraznou dualitu mezi divadlem a filmem jako uměleckými formami.

To je spíš Honzova práce. Filmový výklad je jinak obsažený už v textu. To, co je na Havlových textech modernistické, nonsensové až filmové, jsem se snažil při psaní podtrhnout a ironizovat.

Koho z vás napadlo udělat V. H. jako nespoutaného rockera?

Částečně je to věc režijního výkladu, ale v textovém konceptu už je zabudováno, že Havel může zpívat protestsongy jako Vysockij nebo Nohavica, rapovat...

Jak jsi přišel na to, že „Pravda a láska jen, když se chlastá“?

To byla náhoda, spíš taková momentální inspirace.

Alkohol?

To rozhodně ne. Alkohol a tvorba nejdou moc dohromady.

Má podle tebe alkohol spojitost s tvorbou V. H., když tam neustále zpřítomňujete, že má rád pivo?

Pivo je spíš český leitmotiv a souvisí to s vymezením toho, zda byl, nebo nebyl Čech. Máme zkrátka lepší a horší vlastnosti a pivo je spojovací článek.

Rozhovor vedl Martin Macháček

REŠTART PO ŠTYRIDSIATKE?

Nie je výnimkou, ak mladí performerí pôsobia na javisku nepresvedčivo či nevýrazne. Rozhodne to však neplatilo pre Réku Szabó v predstavení *Apropos*. Suverénny prejav, pevný, neoblomný výraz a vyzrelý koncept performerky-štyridsiatničky, si suverenitu zachoval i počas rozhovoru pre spravodaj. Až vás to núti pýtať sa samých seba, prečo je vyzretý vek na javisku ešte stále aké tabu.

Z predstavenia bolo cítiť, že máte silnú potrebu sa obracať za vlastným životom a spätne reflektovať. Ocítate sa momentálne v nejakom zlomovom bode? Stalo sa vo vašom živote niečo prelomového?

Nič neobvyklého, len celkom obyčajná kríza stredného veku. V živote totiž do istého bodu stúpate hore, vidíte pred sebou len nebo a jasnú budúcnosť, no v istom momente sa vyštvárate na vrchol, odkiaľ už vedie len cesta dolu. Odrazu sa vám naskytne jednak výhľad na to, čo už máte za sebou, ale zároveň už pomaly vidíte aj koniec vlastnej cesty. Ak sa teda pýtate na zlom, toto je životný priesečník, ktorý momentálne riešim.

Ako sa so stredným vekom vyrovnávate? Dávate si výhľadovo nové ciele?

Nie, tak by som to presne nenazvala. Skôr sa pokúšam prehodnotiť život, ktorý žijem, a cestu, ktorá k nemu vedla. Väčšinu života sa človek totiž pokúša predovšetkým okolo seba budovať určité základy či istoty. Veľmi ľahko sa ale môže stať, že sa z týchto mantinelov stane väzenie, z ktorého už len ťažko von. Človek len ťažko opúšťa zabehnutý spôsob života a vo pred vytýčené ciele. Pri tvorbe *Apropos* som sa preto neustále pýtala samej seba, čo v skutočnosti chcem od života a či je ešte po štyridsiatke vôbec možné začať žiť inak. Zažijem ešte pocit, o ktorom spieva Nina Simone v piesni *Feeling Good*, ktorú

som do inscenácie vybrala? Každé predstavenie je tak pre mňa malým životným reštartom a osobným rituálom znovuzrodenia.

Na začiatku inscenácie ste naznačili, že ako hudbu púšťate staré CD, ktoré ste v minulosti použili už pri staršej inscenácii. Je *Apropos* recyklátom nejakého starého kusu?

Čiastočne je to tak. Ide o variáciu na jedno moje staré sólo. Keďže ide o sumarizujúcu choreografiu, tak sa mi ako zaujímavé riešenie zdalo práve vychádzať z niektorej staršej inscenácie, čo potom umožní porovnanie. Ak som teda dnes v určitej pasáži tancovala s vlastným tukom (prostredníctvom natáhovania vlastnej kože na bruchu, pozn. red.), kedysi som v tej pasáži skutočne tancovala celým telom. Žáner sóla je navyše zakaždým intímny vyjadrením tanečníka, ktorý sa ním pokúša vytvoriť otlak či stopu o stave tanečníka, v ktorom sa v čase tvorby nachádzal. Recyklát starej choreografie tak predovšetkým umožní porovnanie sa so svojím starým ja.

Celou performanciou sa niesol motív rozprávok. Či už vašim odkazovaním sa na čítanie rozprávkových príbehov, alebo vlastnou premenou na Šípkovú Ruženku v závere predstavenia. Čo možno hľadať za týmto prvkom?

Viete, mám malú dcéru, ktorú mám možnosť pozorovať, ako vo svojom živote rieši veľké problémy. Aj keď sa to nezdá, rovnako ťažké je byť dieťaťom ako zrelým človekom. Obzvlášť inšpiratívnym mi pripadá spôsob, ako si deti prostredníctvom preberania rôznych rolí rieši vlastné problémy. Doslova sa z nich vyhrávajú. Aj trucovanie je ďalšou zaujímavou reakciou mojej dcéry. V rámci performancie tak používam nástroje detí, prostredníctvom ktorých sa snažím vyriešiť problémy ženy v strednom veku.

Za rozhovor ďakuje Dominika Široká

ÚCHYLOVÉ MUSELI Z DOMU

S uměleckým šéfem Divadla Husa na provázku o tom, proč hrát Amadea, a o Havlově důvěře, kterou jemu a divadlu prokázal.

Původně jste měl Amadea inscenovat v Divadle na Vinohradech. Proč to nakonec nevyšlo?

To je hodně trapná historka. Nevyšlo to pro-

to, že jsem u českého divadla podezírán, že jsem úchyl. Takže když Tomáš Töpfer nastoupil jako umělecký šéf, řekl, že úchylové musí z domu – a padlo to na Morávka. Za měsíc jsem měl začít zkoušet, ale Töpfer prohlásil, že leda přes jeho mrtvolu.

Byl původní záměr obsadit Donutilovy? Není to tak trochu komerční tah?

Normálně bych přemýšlel, jestli Amadea na Provázku vůbec hrát. Ale měla to být inscenace, které jsem věřil. A když přišel někdo, kdo řekl, že to miminko – ač nenarozené – je úchyl, cítil jsem to jako nehoráznost a hrozně mě to bolelo. Jediná možnost byla ukázat, že to miminko je krásné, a to v kterémkoli volném inkubátoru. Začal jsem tedy přemýšlet, kdo je TEN herec. Tak velkorysý v investici, groteskní ve výrazu, schopný propadnout se do takových sraček. Když jsem pak potkal Mirka Donutila, zeptal se mě, kdo to bude hrát, a já řekl „ty“. Takže to nebyl komerční tah, ale tah osudu.

Amadeův příběh je díky filmu Miloše For-

mana notoricky známý. Proč ho tedy ještě uvádět na divadle, čím je tak aktuální?

Byl jsem v kontaktu s Milošem Formanem, kterému je inscenace dedikována. Hra Petera Shaffera i scénář filmu jsou psány jako vzrušující historická detektivka. Forman se při přípravách filmu ale neustále vzrušoval myšlenkou, že jde o filosofické podobenství o hříchu, který se v Evropě stal, když bylo vysloveno „Bůh je mrtev“. A producenti říkali: „Nefilosofujte, Mistře, je to vzrušující detektivka!“ My jsme se rozhodli to číst právě jako to podobenství.

Po představení jste připomenul Václava Havla – jak vnímáte vy jeho odkaz, co pro vás znamená?

S Václavem to jsou věci, které nejdou úplně pochopit rozumem. Velice nám důvěřoval – nám jediným tehdy dovolil udělat montáž z jeho díla, kterou jsme nazvali Cirkus Havel. Věděl, že jsme citliví na každé slovo, na kontexty. Šlo o předání jakési důvěry a já jsem tou důvěrou svázán. Jeho odchod byl pro mě zdrcující zprávou o tom, že cosi už není. Teď jde o to, aby byl zase někdo jiný statečný, aby někdo jiný nechtěl jít těmi nejsnazšími, ale nejdůležitějšími cestami.

Rozhovor vedla Bára Chovancová

JÁ JSEM JÁ! NEJSEM DANIEL DAY-LEWIS.

Na koncert Astronautalis jsem šel z inscenace o Mozartovi. Hrála v ní hezká hudba, Donutil tam byl dokonce dvakrát, a protože se dlouho tleskalo a režisér Morávek ještě z jeviště nadšeně zval diváky ke zhlédnutí zítřejších havlovských inscenací, tak jsem se trochu zpozdil. Na místě jsem zjistil, že pozvat na festival tohoto kovbojského rappera byla správná volba, protože přes dav fanoušků jsem se dostal sotva několik čísel za dveře. Na pódiu bylo skrz dým rozeznat zrzavou postavu, která freneticky poskakovala a nakládala jako Gerendáš za mlada. Obrat volím schválně, protože na divadelním festivalu jsem tolik hipsterů pohromadě viděl leda na rautu, když přinesli čochovou pomazánku s čerstvou černuchou. Jako oko se mi v hlavě náhle začala převínovat myšlenka, že kostku ani batikou neuhodíš... Zkrátka, bylo to boží, boží, BOŽÍ, svěřila se mi následně jedna z návštěvnic koncertu, který vygradoval obvyklým freestylem na téma – z publika zaznělo pět slov, z nichž Astronautalis na místě vyrobil několikaminutovou flow. Pak ovace, přídavek, zase ovace, musel jsem čekat ve frontě, než se dofoťi cca padesát selfie, tři zahraniční turistky jsem s umělcem musel vyfotit sám. Takže kolem a kolem to byl docela hype (česky humbuk, bombastická reklama etc.). Vše jsme zakončili v karavanu malým rozhovorem o hercích, kovbojích a rapu.

Když jsi freestyleloval, objevila se tam i myšlenka, že by ses stal hercem. Přemýšlel jsi o tom někdy?

Jo, zamlada, chodil jsem do divadelní školy. Potom jsem zjistil, že umím být zábavný, ale hercem být nemůžu. Musíš se naučit text, všechno mít neustále v hlavě, ale pak to v jeden moment musíš umět vypnout, přestat o tom přemýšlet a být tím. A na to já jsem moc nervózní a roztěkanej.

Ale při tom, co děláš, si taky musíš umět pamatovat texty.

Jo, ale to není o hraní, ale o bavení. Jsem na pódiu, jsem okouzlující, jsem kouzelník a jsem v tom dobřej. Asi bych pár věcí zvládnul i docela dobře zahrát, ale rozhodně

by to nemohl být třeba Brutus v Julii Caesarovi. Nejsem Daniel Day-Lewis, víš jak. Já jsem já.

Je na ten tvůj freestyle nějaké triky?

Ne-ne. Když jsem s tím začínal, byl jsem stejně špatnej jako všichni bílí kluci. Je to jako učit se další jazyk. Napřed se naučíš slova, zvládneš si objednat jídlo, potom přijde moment, kdy už mluvíš plynule, třeba i o umění. A pro mě se v ten moment rým stal tou druhou řečí, kterou umím. A už to dělám 18 let. Není v tom trik, je to jen hodně času. Začal jsem ve třinácti, myl jsem talíře a freestyleloval, jel jsem ve školním autobuse a freestyleloval, seděl jsem ve třídě

a freestyleloval... Dělal jsem to roky, takže teď už mi to přijde přirozený. Občas je těžký, poskládat slova tak, aby to bylo zajímavý, ale že bych nenašel rým, se mi nestává.

Zaškatulkoval by ses sám do kolonky hip hop?

K hudbě jsem se dostal jako rapper a vždycky jím budu, i když si to třeba někdo nemusí myslet. Moje práce je dělat hudbu a tvoje práce zas je, abys určil jakou. Když budu cítit, že nějaká písnička bude lepší country než hip hop, tak bude prostě country.

Taky vypadáš víc jako kovboj než jako hopper...

Jo! Vyrůstal jsem na Jihu. Ale chvíli jsem se snažil vypadat, jako bych byl z New Yorku... Teď je mi 32 a jak stárneš, rozhoduješ se mezi tím, jestli přijmeš, kdo jseš, nebo se pokusíš od základů změnit život. Tak jsem si řekl: Táta z Texasu, máma z Kentucky, vole, jseš fakt z Jihu a je to přece ku...a dobrý. Nakonec jsem to přijmul a jsem OK.

Takže jaká to byla whisky, co jsi pil při koncertě? Jack?

Jo, Jack Daniels, ale preferuju Jima Beamu. Přijde mi, že čím dál jsi ze Států, tím těžší je ho sehnat. Jacka Danielse vlastně nesnáším, ale ne, že bych váhal, když si mám loknout... Většinou si namíchám whisky s obyčejnou vodou. Takže se na jevišti aspoň totálně neopiju.

*Rozhovor vedl
Jan Plíhal*

HUŇATÝ SRDCAŘ

OHLASY PO PŘEDSTAVENÍ VELVET HAVEL

Poslyšte, já jsem ze starší gardy a jsem zvyklá na tradiční divadlo, nicméně mě i zajímá, co se v něm děje nového. Hodně mě zaujalo, jak to herci hráli s velkým nasazením a obrovskou chutí. Jinak, historie nás vždycky nějak naučí, že co má být věčné, věčné taky zůstane. Je teprve velmi krátce potom, co se to všechno stalo, ale na druhou stranu, je vždycky dobré, když někdo přináší nový pohled.

Náhodná divačka

Bylo to moc hezké.

*Hlouček kuřáků
nedaleko S-cube*

Mně říkal Petr Čtvrtíček, že by u toho Václav Havel umřel... smíchy.

*Hlouček, ze kterého se vyklubala
rodina herce Miroslava Königa,
včetně něj samotného*

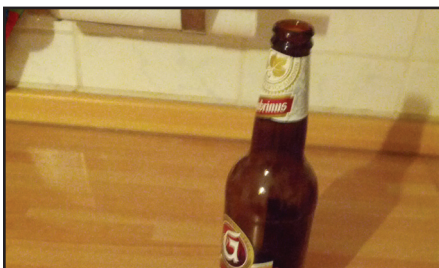
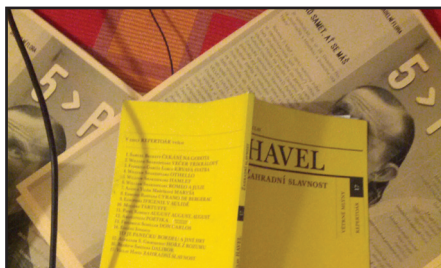
Divadlo Na zábradlí se v zatím poslední inscenaci poohlédlo za osobností, jejíž charakter zásadně formovalo a jejíž vliv komplementárně utvářel poetiku této věhlasné scény. Dramatik, prezident Václav Havel byl pro některé ubohá loutka USA, pro jiné morální autorita, velký humanista (a zkáza českého zbrojního průmyslu), kamarád bardů jako Lou Reed nebo Frank Zappa. Pro libretistu/skladatele Miloše Orsona Štědrone a režiséra Jana Friče je to především srdnatý rocker, hráč na sametovou harfu a hutný huňatý materiál pro film. Komu se vybaví ukázky z připravovaných pokračování Sedláčkova Českého století, kde divák zastihuje Václava Havla (Marek Daniel) obklopeného knihami a cigaretovým kouřem, bude zřejmě z inscenace Velvet Havel dost překvapený... polichocený a polechtaný. Z krvavě střeženého odkazu zůstal námět pro obrazivou koláž ze života srdnatého světce, i když cigaretový kouř přetrvává. Z Václava je Vašík Miroslava Königa, nad kterým bdí starostlivá, věčná a fascinující Olga Marie Spurné.

Komplikovaně prokomponované texty a hudebně nepodbízivá pojednání Miloše Orsona Štědrone vnáší do post-havlovských úvah několik zásadních impulzů. Inscenátoři se vyhýbají

neobratným popisům kruciólních okamžiků života Václavova a ladně je stírají jednou, dvěma větami. Z drobnějších, zdánlivě nepodstatných detailů učinily čiré svědectví radosti žití explozivního kreativce. Je to ironická pocta ikoně, nikoliv ikonická pocta ironu. Tvůrci se vyhýbají patetickým obrazům, navíc další zlehčení vnášejí do inscenace zjevení Miloše Havla (Petr Jeništa). Houževnatý filmový magnát, kabaretní král celuloidového impéria se příběhem prohání jako šílené střihačovy nůžky, které prochází všemi scénami bez větších pravidel.

Velvet Havel je neobvyklým, originálním a třeskutě zábavným portrétem. Tvůrci publiku nic neulehčují, hrají si s jeho politickým povědomím (škoda, že na přítomnost tak znamenitého nástroje základní psychotronické gramotnosti, siderické kyvadlo Petra Cibulky, se v sále reagovalo tak málo) i naladěním (narážky na Václava Klause a jeho roztomilé politické výpady) a hlavně hrají s Havlem velkolepou hru. Je absurdní, bizarní, paradoxní a zejména zábavná jako noření prstů do sametové dečky.

Martin Macháček

ZÍTRA JE TAKY HAVEL.

ST 21.5.

ANTIWORDS

Spitfire Company

16:00 Konvikt > Divadlo K3

Ak už festival ponúka najzásadnejšie uvedenia Havla posledných rokov, rozhodne tu narazíte na Antiwords! Sice sa za tajomným názvom neskrýva nič iné než známa Audience, jej neotrelé prevedenie sa vzpiera všetkým konvenčným spracovaniám. Čo zostane z Havlovho textu, ak sa ho chopí jedna z popredných skupín experimentálneho divadla? Akí interpreti sa skrývajú pod monštróznymi maskami sochárky Pavlína Skavové? Prekoná niekto v priebehu predstavenia Landovského rekord v počte vypitých pív v kultovej Menzlovej inscenácii? Dvojica predstavení v priestoroch Divadla K3 (ST 21., ČT 22. 5.) vás neokráti o pivo, absurdný humor ani existenciálnu úzkosť, navyše obohatí Audienci o netypický vizuálny zážitok. (doši)

PLOVÁRNA

(bra)Tři v tricku

17:30 S-Cube

Šarmantní žongléři, krehká provazochodkyňa a opar atmosféry Vančurova Rozmarného léta. Divadelní Flora prináša na stredňajší podvečer predstavenie pre celú rodinu, ktoré umne kombinuje dychberúce

cirkusové techniky s udalosťami na brehu verejného bazénu. Aké nevšedné príbehy sa môžu odohrať na Plovárne? Zárukou zábavnej, dynamickkej podívaney je skutočnosť, že sa na inscenácii v retro štýle podieľali jedni z najväčších talentov českého nového cirkusu (bra)Tři v tricku, ktorých mali možnosť vidieť okrem iného aj diváci na EXPO 2010. (doši)

SKUTR

LABUTÍ JEZERO

Klicperovo divadlo Hradec Králové

19:30 Moravské divadlo

Dobře zavedená divadelní značka, režijní tandem SKUTR (Martin Kukučka, Lukáš Trpišovský), připravila inscenaci, kterou řada kritiků označuje vznešeným pojmem „divadelní báseň“. Pravděpodobně funkčně. Nejde o balet, místo tanečníků čekejte herce. Sami tvůrci svoji inscenaci Labutího jezera popisují jako romantickou podívanou. Sturm und Drang. Pohádkový příběh zakleté princezny Odetty, v němž režijní výklad akcentuje především témata dospívání, neoddělitelnost tělesné a duševní lásky nebo sexuality, oprostili od realistických prvků a stvořili jakousi „mentální krajinu“, která divákovi nabízí bezbřehé možnosti k vlastnímu uchopení inscenace. (plih)

Václav Havel

AUDIENCE

Divadlo Petra Bezruče Ostrava

22:00 Konvikt > šapitó

Audience měla u Bezručů premiéru v rámci Noci divadel 16. listopadu 2013 – příznačně v předvečer výročí sametové revoluce. Režisér Štěpán Pácl s herci – iniciátory inscenace – Norbertem Lichým a Jiřím Müllerem se Audiencí postavili před nelehký úkol tvořit v konfrontaci se zakořeněnou inscenační tradicí hry. Plně však ctí Havlův text a pokoušejí se vystihnout dobovou atmosféru 70. let. Důraz je v inscenaci kladen na přirozené jednání postav, při kterém vyniká rozdílnost jejich charakterů. Ta skýtá velký komický potenciál, brzy však divákovi úsměv na rtech mrzne – vždyť velká část publika tuhá 70. léta a jejich praktiky stále pamatuje...

Jazz/funk party

23:15 Konvikt > šapitó

NAČ STRKAT NOS DO DŘÍVÍ.
KDYŽ I KONIPAS ZPÍVÁ SÁM?

V. H. ZAHRADNÍ SLAVNOST

WWW.DIVADELNIFLORA.CZ

šéfredaktor: Jan Plíhal, redakce: Dominika Šíroková, Martin Macháček, Barbora Chovancová, Jana Koutná,
korektury: Petr Pláteník, foto: Jiří Doležel, Lukáš Horký, Ondřej Hruška, sazba: Zdeněk Vévoda

tisk: Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, email: tiskarna@zc.cd.cz

pořadatel

hlavní partneri

za finanční podpory

spolupořadatel

hlavní mediální partner

